

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§§ 1-8

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Anden behandling af:

Forslag til lov om personnavne.

(Lovforslag nr. L 106. Fremsat 16/12 80. Første behandling 15/1 81. Betænkning 27/3 81).

Der var stillet 4 ændringsforslag i betænkning.

Uden for betænkning var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Poul H. Møller (KrF):

Dette forslag om ny navnelov tilsigter en ligestilling mellem mand og kvinde, hvad kristeligt folkeparti absolut ikke har noget imod. Tværtimod.

Når vi alligevel har stillet et lille ændringsforslag, skyldes det, at vi finder, at ordvalget i § 4, stk. 1, er uheldigt og kan påvirke, at mange fremtidige ægtefæller uden at være klar over det glider ind i deres ægte-

skab bibeholdende hver deres efternavn. Det anser vi for at være en kedelig ting, fordi vi mener, at ægteskabet, enhedstanken i ægteskabet, derved får en lille flis. Naturligvis er det ikke afgørende for et ægteskabs holdbarhed, om man har hver sit efternavn eller hedder hr. Olsen og fru Petersen i ægteskabet. Men vi tror, at enhedstanken i selve ægteskabet får en lille brist dér, og derfor har vi stillet dette lille, enkle ændringsforslag, som blot tilsigter, at vielsesmyndighederne spørger de pågældende ægtefæller, inden de går ind i ægteskabet, hvilket eller hvilke navne der skal anvendes i ægteskabet, akkurat som man gør, når et lille barn skal døbes. Da spørger man: »Hvad skal barnet hedde?« Ligesådan er det ganske naturligt, finder vi, at vielsesmyndighederne spørger de pågældende om, hvilket navn man ønsker at bære. Jeg finder, det er ganske naturligt og i øvrigt overensstemmende med den norske navnelov fra 1979.

Jeg finder, at justitsministerens begrundelse for ikke at kunne gå ind for dette ændringsforslag er noget søgt. Justitsministeren rejser problemet: ja men hvad i alverden skal man gøre, når vielsesmyndighederne kommer ud for et ægtepar, som ikke har bestemt sig for, hvilket navn man vil bære i ægteskabet? Det finder jeg noget søgt. For det første, fordi man formentlig uhyre sjældent vil komme ud for det tilfælde, at de unge – eller ældre med – som indgår ægteskab, ikke har gjort sig klart, hvilket efternavn ægteskabet skal benytte sig af, eller om ægtefællerne ønsker at bruge hver sit efternavn.

De, som vil værne om ægteskabet og enhedstanken i ægteskabet, må nemt kunne gå ind for denne lille, enkle ændring, således at myndighederne spørger de pågældende, hvilket efternavn der skal anvendes. Jeg finder det ganske rimeligt og naturligt og vil anbefale medlemmerne at stemme for dette ændringsforslag.

Vor stilling til det endelige lovforslag vil vi gøre rede for ved tredje behandling.

Agnete Laustsen (KF):

Ved førstebehandlingen af dette lovforslag nævnede jeg, at den konservative gruppe var delt i sagen, og det vil også komme til at præge vor afstemning om de stillede ændringsforslag.